

Konservatism har utvecklat en politiskt förlamande föreställning som kan användas som härskarteknik i såväl personliga som politiska sammanhang:

- *Vi kan inte börja förändra! Alla måste vara med!*
- Sverige kan inte börja, det måste göras i EU.
- Göteborg kan inte lösa det här, det måste beslutas i riksdagen.
- Det är inget vår avdelning kan göra något åt, det måste ske i hela organisationen.
- Nej, vår lilla förening kan inte börja lösa den här frågan.
- Det är en alltför stor fråga. Vi kan bara skapa opinion för att *Samhället* ska ordna det.

Det finns aktivistiska varianter av denna konservativa passiviseringsteknik:

- Vadå börja? Revolutionen kommer först när produktionsförhållandena är tillräckligt utvecklade.
- Först när vi kan få män/vita/rika att verkligen förstå så får vi förändring.
- Vi behöver bli många fler vid nästa aktion. Då lyssnar de!

Det myllrar av utvägar ur sådan här förlamande konservatism: exempelvis makt, experimenterande, unilaterala initiativ, unilaterala avtal, performativa handlingar, proaktivt motstånd, queer, alternativa samhällsbyggen, Gandhis konstruktiva program, civil olydnad, rättvis handel ...

Per Hergren

10 november 2006, version 0.2